

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 45 · december 2018

MARTINUS

HET HOOGSTE VUUR

3. DE ZONE VAN DE
ONGELUKKIGE HUWELIJKEN (2/3)

PROGRAMMA KLINT 2019

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus (1890-1981), dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3 Het hoogste vuur: 3. De zone van de ongelukkige huwelijken (2/3)

Martinus

23 Programma Klint 2019

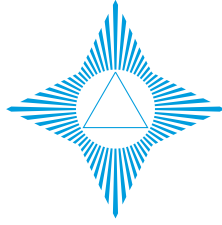
COLOFON

© 2018 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken
Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v. Gerard Oude Groen)
Layout: Jan de With, Asperen
Druk: Happy Copy, Kopieer- & Printservice, Den Haag

Een uitgave van:
Stichting Martinus Centrum
Bautersemstraat 42
2518 PC Den Haag
tel. (070) 383 11 48 of (0570) 600 447
info@martinuscentrum.nl
www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00
Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.
IBAN: NLI7INGB 0002 6646 92 – BIC: INGBNL2A

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

HET HOOGSTE VUUR

3. DE ZONE VAN DE ONGELUKKIGE HUWELIJKEN

MARTINUS

2/3

3.5. De gelukkige paringstoestand van het dier

Het kuddebewustzijn is bij de dieren en primitieve mensen meer een instinctief verschijnsel dan een sympathieverschijnsel in hun psyche. Bij deze wezens is de parings-sympathie het alles overheersende primaire element in het bestaan. Hoe zou het gaan als de ontwikkeling bij de eenpoligheid ophield en de tegenovergestelde pool, dat wil zeggen de vrouwelijke pool in de man en de mannelijke pool in de vrouw, niet tot ontplooiing kwam? Hoe zou het wezen van dier tot mens omgevormd kunnen worden? Het absoluut volmaakte dier is het absoluut zuiver mannelijke wezen en het absoluut zuiver vrouwelijke wezen. Het dier is dus een wezen dat alleen een wezen van het tegenovergestelde geslacht kan liefhebben of daar sympathie voor kan voelen en zijn leven ervoor kan geven als het zijn sympathie beantwoordt. Waar deze wederzijdse sympathie aanwezig is, is er trouw, geluk en vreugde tijdens een paring, het wezen beleeft de toestand van het hoogste licht dat het met zijn specifiek eenpolige structuur kan beleven. Dit geluk is ook een zegen voor de nakomelingen die binnen zo'n gelukkige paringstoestand geboren worden. Maar deze gelukstoestand

Vorige pagina: Houtsnede van Jezus en Johannes, Musée de l'Œuvre Notre Dame, Straatsburg

is beslist niet het eindresultaat van de incarnatie van de wezens op het fysieke bestaansvlak.

3.6. De mensen als buitenproportionele dieren oftewel duivels

Met de groei van de tegenovergestelde pool heeft het wezen vergeleken met het dier een fabelachtig nieuw bewustzijnsgebied gekregen. Dit nieuwe bewustzijnsgebied is een interessesfeer die in feite helemaal niets met de oorspronkelijke paringstoestand te maken heeft. Deze interessesfeer is, zoals we al besproken hebben, een laagintellectueel gebied. Het is laagintellectueel genoemd, omdat dit nieuwe gebied vooral berust op een intellectualisering van de nog dierlijke eigenschappen en vermogens van de beginnende mens. Het intellectualiseren was vooral gunstig voor het principe 'ieder voor zich' oftewel 'iedereen is zichzelf het naast'. Wat betreft het aanvallen en verdedigen volgens de dierlijke principes werd de mens zo machtig vergeleken met de vermogens van het dier in dezelfde richting dat de mensen bijna als 'duistere goden' beschouwd moesten worden. Maar duistere goden zijn hetzelfde als duivels en daarom moesten we het bewustzijn van deze wezens 'duivelbewustzijn' noemen. Mensen van wie het ideaal en de moraal dezelfde zijn als die van de dieren – namelijk je vijanden vermoorden en verminken, je verdedigen met haat en wraak, alsook met macht en geweld in andere gebieden binnendringen en je andermans eigendommen toe-eigenen – dat zijn nog bij lange na geen zuivere mensen. In de mate waarin ze de voornoemde levensmethoden of het voornoemde gedrag ontplooiën, moeten ze als buitenproportionele dieren oftewel duivels beschouwd worden.

Ik wil graag opmerken dat als deze uitdrukkingen

Eva wordt door het Woord bij Adam gebracht.

gebruikt worden, het beslist alleen om een definitieve analyse gaat en alleen om deze analyse in zijn werkelijke waarheid begrijpelijk te maken. Het is absoluut niet om wezens met zo'n bewustzijn te bekritisieren of te veroordelen, maar veel meer om hen tegenover anderen te verdedigen. Dat is namelijk nodig, want de wezens kunnen er immers niets aan doen op welke ontwikkelingstreden ze staan. Ze kunnen onmogelijk anders handelen dan vanuit de structuur van de mentaliteit die ze op dat moment hebben en absoluut niet vanuit enige andere. Daarom heeft het ook geen zin om deze wezens te straffen, ons op hen te wreken en hen te haten, hoewel we ons natuurlijk op de meest humane manier tegen de meer of minder gevaarlijke aanslagen van deze wezens moeten beschermen.

3.7. De intelligentie kan niet gebruikt worden om in morele kwesties te beslissen

Het is dus beslist noodzakelijk dat de mens een nieuwe verandering zal doormaken zodat hij zijn hoge begaafdheid kan gebruiken op het gebied van de menselijke principes en niet op het gebied van de dierlijke principes. De volmaakte mens naar Gods beeld kan niet een puur buitenproportioneel dier of slechts een duivelwezen zijn. Wat maakt het wezen tot een duivelwezen? Dat doet het met het uitstekend ontwikkelde intelligentievermogen vergeleken, gebrekkige humane vermogen oftewel de gebrekkige naastenliefde. Om een hogere begaafdheid echt te kunnen sturen en leiden met het doel om andere wezens dan jezelf en je lievelingen vreugde en zegen te bezorgen moet je wel een gevoel ontwikkeld hebben dat maakt dat je het beslist niet over je hart kunt verkrijgen om iets anders dan werkelijk liefdevol jegens iedereen te zijn. Zo'n toestand kan echter beslist niet door dwang, noch door dreiging met straf gemanifesteerd worden, zelfs niet door het dreigement van 'eeuwige verdoemenis' of pijniging in een 'eeuwige

hel'. Het genoemde gevoel of humane vermogen kan zich daarom alleen organisch ontwikkelen, precies zoals een fysiek organisme zich van het kindstadium tot volwassenheid ontwikkelt. Op deze groei hebben dictatuur noch dreigementen invloed. Zo is het ook met de ontwikkeling van het humane vermogen, dat wil zeggen de naastenliefde. Daarom kan dit vermogen zich ook niet in hetzelfde tempo ontwikkelen als de intelligentie. Intelligentie kan met behulp van experimenten en onderwijs getraind en ontwikkeld worden. Daarom kan het wezen met behulp van scholen, onderwijsinstituten, universiteiten en laboratoria zijn bewustzijn intellectualiseren met kennis die het als feit kan beleven. Deze kennis is echter een uiterlijke beleving. De intelligentie is op zich een soort neutrale begaafdheid. Deze begaafdheid kan zowel voor immorele als voor morele verschijnselen gebruikt worden. Zij kan alleen door het wezen gebruikt worden binnen de bewustzijnssfeer die gevormd wordt door zijn tussentijdse ontwikkelingstrede. Daar kan zij gebruikt worden voor alles wat gemeten en gewogen kan worden, alles wat fysiek toegankelijk is voor de zintuigen. Deze toestand heeft namelijk gezorgd voor het ontstaan van de materiële wetenschap. Door de wetenschap worden veel feiten geopenbaard. Daarentegen kan de intelligentie niet de primaire begaafdheid zijn om gevoel voort te brengen zoals zij kennis kan voortbrengen. Of iets moreel of immoreel is voor iemand, kan niet door zijn intelligentie beslist worden. Zijn gevoel van wat rechtvaardig en niet rechtvaardig is, is absoluut een gevoelswaarneming.

3.8. Het humane vermogen van een wezen bepaalt de ontwikkelingstrede waarop zijn intelligentie zich kan ontplooiën

Ieder mens staat op een trede waarop hij een specifiek gevoel heeft voor wat moreel of immoreel is. Binnen dit gebied zal hij zijn intelligentie gebruiken. Als iemand op

een trede staat waarop hij helemaal geen medelijden kan voelen met het een of andere wezen, zal hij zijn intelligentie gebruiken om zijn gebrek aan medelijden te verdedigen. Als hij een religieus geloof heeft, waarvan hij op basis van zijn gevoel en instinct voelt dat het absoluut juist is, dan zal geen enkele rationele verklaring dit geloof aan het wankelen kunnen brengen, ongeacht of het op zich nog zo'n groot bijgeloof of ongebreidelde fantasie is. In zo'n situatie laat dus niet het gebrek aan intelligentie de instelling en houding van het wezen naar dit geloof doorslaan. Zijn humane vermogen van dat moment bepaalt dat dus. Het enige wat het wezen kan afbrengen van zijn honderd procent religieuze geloof en instelling, is niet intelligentie, noch angst maar wel de ontwikkeling van het gevoelsvermogen of humane vermogen. Als het wezen het vermogen ontwikkeld heeft om het niet over zijn hart te kunnen verkrijgen om andere mensen de een of andere last te bezorgen die het hun anders door zijn geloof wel mag bezorgen, dan verliest het zijn geloof in deze godsdienst en zoekt een religieuze instelling ten opzichte van het leven waarbij zich een meer humane gedachtengang doet gelden dan die waarin het daarvoor geloofde. En in dat geval zal het wezen alle rationele informatie zoeken die zijn nieuwe geloof in of instelling ten opzichte van het leven kan onderbouwen.

Primair in de manifestaties van het wezen is dus niet zijn intelligentie maar zijn vermogen tot sympathie of liefde van dat moment. We hebben gezien dat dit niveau in het dierenrijk zo laag of zo latent is, dat de wezens hier geen noemenswaardig humaan gevoel hebben buiten het gebied van hun paringstoestand. Hetzelfde geldt in niet geringe mate voor de zeer primitieve mens en nog een flink stuk verder in het ontwikkelingstijdperk van de wordende mens. Daarom werd de ontwikkeling van de intelligentie van de mens juist in dienst van het aan humaniteit povere bewustzijn genomen en werd deze ontwikkeling van dier-

lijke eigenschappen verder geleid naar de culminatie van de duisternis of van het inhumane principe van het doden, dat we duivelbewustzijn genoemd hebben. Wat nodig is om de primitieve of onvolmaakte mens tot humaniteit of liefde te brengen is daarom niet de intelligentie. Die hebben de wezens voldoende. Wat eventueel ontbreekt, kunnen ze snel ontwikkelen door onderwijs en instructie, als het wezen wel eerst een humane of naastenliefdevolle instelling gekregen heeft. Maar om die te krijgen moet het dus lijdenservaringen opdoen. Om die te kunnen opdoen moet het zelf lijden jegens zijn mede-wezens of omgeving ontplooiën. Hier zien we hoe volmaakt het goddelijke wereldplan dus is. We hebben gezien hoe de mensen de gelegenheid hebben gekregen om met hun gebrek aan gevoel van naastenliefde hun bestaan of lot om te vormen tot een dag-des-oordeels- of godenschemeringsbestaan, waarin alle vormen van overtreding van de wet van de liefde kunnen plaatsvinden en de wezens de gelegenheid krijgen om het lot te beleven dat ze andere levende wezens of hun naaste bezorgen.

3.9. De degeneratie van de eenpoligheid en de groei van het humane gedrag

Als de wezens op die manier de mogelijkheid geboden wordt tot deze ontwikkeling van de intellectualiteit en vervolgens van de sympathie die door deze uitstekende intelligentie geïntellectualiseerd kan worden – waarmee het wezen zodoende de volmaakte mens naar Gods beeld kan worden – dan is dat juist te danken aan de al besproken poolconstellatie in de wezens. Om mens te worden moest de schepping van Eva plaatsvinden, wat wil zeggen dat het wezen eenpolig gemaakt moest worden en in de ontstane parings- of huwelijkstoestand kwam te leven, die de enige manier is waardoor de wezens in de culminerende duisternis een flits konden beleven van de zaligheid of van het lichtgevoel dat in de hogere werelden de algemene toestand is.

Het zaligheidsgevoel dat de paringsdaad de wezens geeft, is dus het licht of het zaligheidsgevoel van de hogere werelden in latente vorm of latente toestand. Want hoe zouden de dieren en mensen in hun nog onvolmaakte toestand het leven kunnen uithouden, als de toegang tot dit goddelijke licht door middel van de paringsdaad niet bestond? Is het niet juist Gods geest die in de vorm van dit goddelijke licht over de wateren, dat wil in dit geval zeggen de duisternis, zweeft (Gen. 1:2). De mensen zullen evenwel tot een groter licht groeien, ze zullen namelijk verder groeien totdat ze permanente wezens in het volle licht van de hogere werelden kunnen worden. Daarom moest het Evaprincipe weer sterven, dat wil zeggen dat de eenpolige toestand weer moest ophouden, en moesten de wezens wezens worden die zelfs hier op het zuiver fysieke bestaansvlak in het paradijs, dat wil zeggen in het volmaakte mensenrijk of het zogenoemd Koninkrijk de hemelen, konden leven. Terwijl het dier een zuiver eenpolig wezen is, werd het met de dood van Eva oftewel met het beginnende intreden van de dubbelzijdigheid in zijn psyche de beginnende mens. Het is dus, zoals we gezien hebben, aan de beginnende ontwikkeling van de tegenovergestelde pool te danken dat het wezen

intelligentie kreeg en de dierlijke driften buitenproportioneel kon ontplooien. Door de hieruit voortvloeiende toestanden van lijden en godenschemering wordt een nieuw vermogen voortgebracht dat maakt dat, naarmate het tot ontwikkeling komt, de mens het niet over zijn hart kan verkrijgen om kwaad te doen. In die situatie naar een meer humaan gedrag bevindt de aardse mens zich, met name als hij het grootste deel van zijn lijdens-

tijdperk doorgemaakt heeft. We zien daarom ook mensen die naast een meer of minder sterke dierlijke aard ook een humane aard hebben. Er zijn mensen die afwisselend bijna engelachtig dan wel woedend en driftig als roofdieren kunnen zijn. Maar gelukkig is het dierlijke op zijn retour en neemt het menselijke, het humane en het liefdevolle toe.

3.10. De sympathie van de tegenovergestelde pool. Vriendschappen

Nu ontstaan er echter nieuwe problemen. De godenschemering of de duistere lotsgolven zijn nog niet voorbij, want met de ontwikkeling van de humane kant in de mens door de tegenovergestelde pool ontstaan er, zoals we zullen zien, veel lastige problemen voor de wezens. Net zoals de tegenovergestelde pool het intelligentievermogen versterkte, zo begint deze pool nu door de lijdenservaringen het gevoelsleven van de mens te veranderen. Terwijl het wezen vroeger, behalve het kuddebewustzijn, geen noemenswaardig vermogen of een heel, heel latent vermogen had om van andere wezens te houden buiten de paringsdaad, dat wil zeggen naast zijn partner of echtgeno(tot(e), begint het nu gevoelens te krijgen die sympathie betonen aan andere wezens dan de partner. Deze nieuwe sympathie, die dus de beginnende naastenliefde is, is in haar eerste stadia niet seksueel getint en kan zich natuurlijk niet met de eigenlijke huwelijks- of paringsympathie meten. Deze sympathie vormt de basis voor de relaties tussen mensen die we vriendschappen noemen, en deze vriendschappen zijn de oorzaak van wat we gezelligheidsbezoeken noemen. Dat leidt tot bijeenkomsten van bevriende groepen mensen, van echtparen en van alleenstaanden met elkaar. Deze bijeenkomsten komen ook voor in andere en meer intieme vormen. Zowel twee wezens van hetzelfde geslacht als twee wezens van het tegenovergestelde geslacht kunnen zonder dat het geslacht een rol speelt heel intiem verbonden zijn door een sympa-

thie die soms de echtelijke sympathie kan overtreffen. Maar ook al is deze sympathie niet geslachtelijk bepaald, kan zij toch trieste toestanden veroorzaken. Als de betrokken personen getrouwd zijn, kan het neerslachtigheid en jaloezie bij de echtgeno(o)t(e) veroorzaken, omdat deze voelt dat zijn of haar recht om de huwelijkspartner helemaal voor zichzelf te bezitten geschonden wordt, hoewel de partner zijn huwelijkse sympathie en verplichtingen helemaal niet verzuimd heeft. Het is immers de traditie van het huwelijk dat de partners elkaar wederzijds zullen bezitten en andere wezens geen bijzondere sympathie zullen betonen.

3.11. De paringssympathie en de mensensympathie

Alle soorten vriendschappen of sympathieën die niet geslachtelijk bepaald zijn, vertegenwoordigen de beginnende naastenliefde of werkelijke ‘menselijke sympathie’. De wordende mens krijgt daardoor twee soorten sympathie in zijn psyche, namelijk de paringssympathie en de mensensympathie. Terwijl de paringssympathie slechts een soort kunstmatig in stand gehouden sympathie is die automatisch door bepaalde orgaanfuncties en hormoonproductie gestimuleerd wordt, waardoor de wezens kunnen beleven dat er van hen gehouden wordt in een wereld die verder een permanente, totaal onverlichte nacht van lotsituaties voor de wezens zal zijn, is de mensliefde een in de loop van vele levens, door de lijdenservaringen van het wezen gevormd vermogen om niet enkel met de intelligentie het lijden van andere wezens te kunnen begrijpen maar ook om dit met het gevoel te kunnen voelen. Dit gevoel noemen we medelijden. Dit vermogen berust op een fantasievermogen waardoor de betreffende mens in staat is om het lijden van het voorwerp van zijn medelijden mentaal of psychisch te kunnen beleven. Dit voelen of beleven van het lijden van anderen noemen we ‘voelen met het hart’. Dit voelen groeit, naarmate het wezen zijn lijdenservaringen doormaakt. Dat dit op deze manier

gebeurt, is te danken aan de toenemende werking van de tegenovergestelde pool. Tenslotte kan het wezen niet alleen de grove en ernstige lijdenservaringen van andere wezens ‘met zijn hart voelen’, maar geleidelijk aan ook alle kleinere voorvallen en details in het lijden van andere wezens. Deze werking groeit zodoende mettertijd uit tot een soort allesomvattende liefde en zorg of aandacht voor andere wezens. Het wordt om zo te zeggen voor het wezen een vreugde om liever te geven dan te nemen (naar Hand. 20:35).

3.12. Je kunt niet zowel de paringswet als de wet van de naastenliefde vervullen

Maar wat nu met de paringsympathie, als er zich op die manier geleidelijk aan zo’n liefde en zo’n aandacht voor andere wezens ontwikkelen die net zo warm voor andere wezens zijn als voor de partner? Deze liefde is absoluut onzelfzuchtig of onpartijdig. De objecten ervoor bevinden zich net zo goed buiten als binnen het parings- of huwelijksgebied van het betreffende wezen. Ja, hier wordt duidelijk dat de werkelijke liefde verdriet, jaloezie en ongeluk kan betekenen voor een partner die met zo’n wezen getrouwd is. Aan de ene kant zegt de wet van het leven dat we onze naaste moeten liefhebben als onszelf, en aan de andere kant zegt de wet van het leven ook dat een man zijn vader en moeder zal verlaten en zijn vrouw zal aanhangen (Gen. 2:24). Hoe zal het een huwelijk van twee mensen vergaan waarvan het ene wezen een tot ontwikkeling gekomen sympathie of werkelijk onpartijdig liefdesgevoel voor andere wezens bezit en dus in dezelfde mate de wet van het leven: “je zult je naaste liefhebben als jezelf” vervult, en het andere wezen onmogelijk anderen dan zijn of haar partner kan liefhebben en met heel zijn of haar hart dezelfde beperking van de partner eist? Als de naastenliefdevolle partner de wens van zijn huwelijkspartner vervult en andere mensen negeert, vervult hij de wet van de naastenliefde niet en wordt hij ongeluk-

kig. En als hij de wens van zijn partner niet vervult, wordt die ongelukkig. Het betreffende naastenliefdevolle wezen zit in een situatie waarin het kwaad doet, wat het ook doet. Hoe is het in die situatie gekomen? Het is in die situatie gekomen omdat het een huwelijk is aangegaan zonder het vermogen te bezitten om een volmaakte huwelijkspartner te zijn. En zo zijn er tegenwoordig talrijke gevallen binnen de mensheid waar een van de partners meer of minder ongeschikt is voor het huwelijk. Zijn psyche heeft al zo'n verontwikkelde naastenliefdesympathie, dat hij alleen gelukkig kan worden, als die zich vrij kan ontplooien. Maar dat kan zo iemand natuurlijk niet binnen een huwelijk, als hij de paringsliefde moet vervullen. Hier zien we een gebied waarop het een overtreding van de levenswet is om een huwelijk aan te gaan, wanneer men niet in staat is aan de voorwaarden te voldoen waarop het geluk en de zegen van een huwelijk uitsluitend berusten.

3.13. De repetitie van de verliefdheid in het huwelijk en de vele echtscheidingen

Wanneer iemand die een veel te groot en goed ontwikkeld sympathiegevoel heeft om in een huwelijk gebonden te zijn te goeder trouw in het huwelijk treedt, komt dat voornamelijk omdat het dikwijls op de jeugdige leeftijd gebeurt waarop hij zichzelf nog niet helemaal kent. Een mens heeft zijn volledige psychische capaciteit of zielencapaciteit pas rond zijn dertigste jaar bereikt. Dan is hij tot de hoogte in zijn ontwikkeling gekomen, die hij in zijn laatste aardeleven bereikt had. Vóór die leeftijd is zowel de lichamelijke als de mentale toestand op een bepaald gebied slechts een repetitie van de psychische toestanden die hij in vorige levens al overwonnen heeft. En zo ook het verlangen of de begeerte naar een huwelijk. Daarom ook is het verlangen naar een huwelijk bij bijna alle mensen buitengewoon sterk tussen de 18 en 30 jaar. Dan repeteren ze ook het verliefdheidssta-

dium. Dat zorgt ervoor dat een heleboel mensen geheel onwetend zijn met betrekking tot de korte duur van hun neiging tot verliefdheid en tot een huwelijk en met betrekking tot hun in feite geheel ongeschikte zielsstructuur voor een levenslang huwelijk. Als de repetities voorbij zijn komen de zorgen of de ongelukkige toestanden in de betreffende huwelijken, al naargelang de mate waarin de ene of de andere partner ongeschikt is voor het huwelijk. En dan hebben we in meer of mindere mate de voornoemde situatie.

Deze situatie is nog erger of ongelukkiger als er kinderen in zo'n huwelijk zijn. Deze kinderen zullen een permanent gevoel van disharmonie en de hieruit voortvloeiende psychische kortsluiting tussen beide ouders beleven. Als beide partners hoog ontwikkeld zijn en veel mensenliefde bezitten, regelen ze de situatie op de best mogelijke manier, niet in het minst ten behoeve van de kinderen. Maar beslist niet alle huwelijkspartners zijn zo hoog ontwikkeld, ook al is bij hen het huwelijksprincipe wel gedegenereerd. Dan ontstaan er enorme psychische kortsluitingen tussen de partners, die eindigen in echtscheidingen, juridische processen, vervolgingen, gerechtelijke stappen en strijd om de voogdijschap over de kinderen, nog afgezien van de roddel of zwartmarkerij die rondom zo'n situatie speelt. En als er daarna nog huwelijksrepetities over zijn, kunnen die het wezen aansporen opnieuw te trouwen om er opnieuw achter te komen dat ook hier het uiteindelijke resultaat een scheiding is, en zo zelfs verscheidene keren en in de loop van meerdere levens.

3.14. De seksuele drift zonder verliefdheid

Omdat de seksuele drift niet in dezelfde mate afneemt als het vermogen om in een huwelijk samen te leven degeneert, leidt dat ook tot ontrouw in het huwelijk. Hiertoe

draagt de omstandigheid bij dat de beginnende nieuwe sympathie of naastenliefde in haar primitieve begin de plaats van de verliefdheid inneemt of zich ermee vermengt. Hierdoor wordt de mogelijkheid tot de pure paringsdaad voor de wezens vergemakkelijkt. Die komt daarom in ruime mate tot manifestatie tussen de wezens, die niet verliefd zijn en maar een gewone, geringe, beginnende sympathie – dus de oorspronkelijke vriendschapssympathie die hetzelfde is als de beginnende naastenliefde – bezitten. Voor het daadwerkelijk voor het huwelijk voorbestemde wezen kan deze daad alleen plaatsvinden op basis van een verliefdheid, en dat drijft de wezens daarom tot een intiem samenleven oftewel datgene wat als huwelijk geautoriseerd is. Maar nu zijn er miljoenen wezens, mannen zowel als vrouwen, die niet verliefd hoeven te zijn om een volmaakt orgasme bij de seksuele daad te kunnen krijgen. Dat wordt immers in allerhoogste mate bevestigd door de prostitutie. Door niet verliefd te moeten zijn om naar een seksueel orgasme te verlangen hebben de mensen de bescherming tegen een bevrediging van hun ongeremde en onverantwoordelijke seksuele drift verloren.

3.15. Het is immoreel kinderen te krijgen zonder ze te verzekeren van een thuis en van bescherming

Dat leidt ertoe dat miljoenen kinderen geboren worden zonder dat de ouders een huwelijk zijn aangegaan of een gezin hebben gesticht waarin ze de door hen verwekte kinderen een thuis en bescherming kunnen bieden. Stel je voor dat de dieren hun seksuele drift op dezelfde manier bevredigen zonder het minste te doen om hun nakomelingen te helpen en te beschermen, totdat die zelf de jaren des ondersheids en volwassenheid bereikt hebben. Is hier niet duidelijk te zien, ja, is het geen feit dat mensen die hun seksuele drift zo ongeremd bevredigen, in het kielzog van deze bevrediging zo onnoemelijk veel leed en ongeluk voor hun

kinderen veroorzaken? Ook hier zien we het duivelbewustzijn iets van zijn aangezicht tonen. Zouden al deze nakomelingen, deze miljoenen kleine kinderen, die zodoende ongelukkig ter wereld komen, niet moeten omkomen, als er geen maatschappelijke zorg en verpleging en bescherming voor zulke hulpeloze wezens in het leven geroepen was? Het lijkt vreemd om te horen dat de wezens die nu kinderen in de steek laten, in feite gewoonlijk niet zonder meer slechte of gruwelijke mensen zijn op gebieden die buiten het huwelijk liggen. Daar kunnen ze heel goed zeer behulpzame en zachtaardige wezens zijn. Daar kunnen we de beginnende naastenliefdesympathie al waarnemen. Alleen op het huwelijksgebied zijn ze volledig gedegenererd. Ze hebben een sterke seksuele drift maar geen enkele aandrang of zin in echtelijk samenleven. Ja, velen voelen zelfs afschuw tegen het huwelijk. Juist de steeds toenemende poolverandering is de reden van deze degeneratie. In deze betrekkelijk nieuwe situatie hebben ze dus nog niet genoeg geleden. Hier hebben ze nog geen vermogen om de vorm van ongeluk en lijden te voelen en waar te nemen die ze hun nakomelingen daarmee bezorgen. Natuurlijk zul je zuiver oppervlakkig beschouwd niet kunnen zien dat deze degeneratie iets met beginnende naastenliefde te maken kan hebben. En in hun orgasme tijdens de paringsdaad zie je ook geen naastenliefde. Dat toont in feite alleen maar aan dat ze juist op dit gebied onvolmaakte wezens zijn. Hier hebben ze nog niet genoeg geleden. Deze toestand is er daarom de oorzaak van dat ze in hun volgende leven zelf op dezelfde manier geboren zullen worden en deze opvoeding zonder ouders en thuis moeten doormaken als de omstandigheid waaraan ze zich schuldig gemaakt hebben en waarin hun huidige nakomelingen of kinderen verkeren. De diepste oorzaak van deze ongelukkige situatie is echter absoluut de innerlijke omvorming van dier tot mens, waaraan deze wezens in hoge mate onderworpen zijn. Dat het in allerhoogste mate immo-

reel is om kinderen op de wereld te zetten, wanneer je geen thuis wilt of kunt creëren voor de eventuele kinderen die het gevolg van de bevrediging van een ongeremde seksuele drift zijn, spreekt natuurlijk vanzelf.

3.16. Voorkomen van zwangerschap

Wat moet zo iemand dan doen? Moet degene die geen huwelijksgeluk kan realiseren maar juist lijden en moeilijkheden in een huwelijk veroorzaakt maar toch een sterke seksuele drift heeft, ascetische leven? De mentale structuur die de voorwaarde voor een gelukkig huwelijk is en voor de vreugde om nakomelingen te hebben en te beschermen, heeft hij niet meer in zijn psyche. Daarom zal het immoreel zijn als hij desondanks in het huwelijk treedt. Een huwelijk berust op de belofte om de andere partij in het huwelijk een leven lang lief te hebben. Een belofte afleggen waaraan je je onmogelijk kunt houden is verwerpelijk, is immoreel en in disharmonie met de liefde of de grondtoon van het heelal. Omdat de seksuele drift van zo'n wezen zagezegd nog steeds floreert en in ieder geval niet minder geworden is, zal het immoreel zijn om deze niet te bevredigen, maar om deze ongeremd te bevredigen en op zo'n manier dat er nageslacht van komt of er andere vormen van ongeluk en lijden van komen, is natuurlijk ook in allerhoogste mate

immoreel en in disharmonie met de liefde. Zo'n manifestatietoestand zal ook een vleugje van het duivelbewustzijn zijn. Maar er zijn nu verschillende voorbehoedsmiddelen voorhanden, zodat deze wezens seksuele bevrediging kunnen krijgen zonder zwangerschap te veroorzaken. Deze bevrediging moet, als deze met een overeenkomstig gelijkgezinde vrije partner bereikt wordt en op geen enkele manier iemand enig ongeluk en lijden kan bezorgen, in de gegeven situatie als de natuurlijke weg beschouwd worden.

3.17. De degeneratieperiode van het huwelijk is een mentaal niemandsland

Ondertussen neemt de poolverandering steeds meer toe, en de huwelijksrepetities op jonge leeftijd worden steeds zwakker om tenslotte in de loop van enkele levens geheel te verdwijnen. Daarmee houdt de neiging om te trouwen bij de betreffende wezens natuurlijk helemaal op. De degeneratieperiode van het huwelijk veroorzaakt iemand dus veel lijden. Het huwelijk ontgroeien zal in eerste instantie zijn alsof iemand een vaste en betrouwbare positie in het fysieke bestaan ontgroeit. De kracht van de verliefdheid en het hierdoor veroorzaakte geluk door het samenleven in een huwelijk geeft een groot deel van de mensen immers de levenslust en vreugde in het leven die nodig zijn om gelukkig te kunnen zijn. Doet de verliefdheid dat niet, dan is er al iets aan de hand met het huwelijkstalent van een van de partners of van allebei. Degene die het talent voor verliefdheid en het talent voor het huwelijk helemaal verloren heeft en de zin in een huwelijk verloren heeft en beleeft dat het voor hem of haar absoluut geen geluk kan betekenen, heeft zijn of haar fundamentele positie en de hierdoor inspirerende en levensvreugde stimulerende kracht dus verloren. Zo iemand dwaalt nu mentaal gezien in een soort niemandsland. Hij behoort niet meer tot de grote kudde. De vreugde en de wellust die door middel van feesten en dansen het vrouwelijke en mannelijke wezen, dat wil zeggen de man en de vrouw, vreugde bezorgen en inspireren, betekenen niets voor hem, ja, hij kan het zelfs letterlijk verafschuwen. Zo iemand wordt vaak als een zonderling beschouwd vanwege zijn mentale afwijking van de mentaliteit van de kudde. Zo'n wezen behoort niet meer tot de kudde, maar het is ook nog geen volmaakt mens. Hoe moet een man die het talent van de 'man' nu niet heeft, de oude morele traditie: 'een man zal zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen', naleven? En hoe moet een vrouw die het talent

van de 'vrouw' niet heeft, eveneens haar vader en moeder verlaten en haar man aanhangen en hem onderdanig zijn?

3.18. De sympathie voor wezens van het eigen geslacht

Omdat de voortschrijdende ontplooiing van de tegenovergestelde pool ten grondslag ligt aan de nieuwe gesteldheid van het wezen, zal een man daarom veel te vrouwelijk zijn om aantrekkelijk voor een vrouw te kunnen zijn, en een vrouw veel te mannelijk om aantrekkelijk voor een man te kunnen zijn. Deze situatie toont het ophouden van het huwelijkstalent. Maar de seksuele drift van de betreffende wezens is niet opgehouden en die zal ook niet ophouden. De tegenovergestelde pool in het wezen is immers net zo goed een seksuele pool als de primaire pool. Met de ontwikkeling van de tegenovergestelde pool wordt de seksuele kracht niet minder maar neemt eerder toe. Het wezen heeft daarom een meer of minder sterke seksuele begeerte. Het object voor deze begeerte is in feite noch de 'man', noch de 'vrouw' maar juist de 'mens' in de man of de 'mens' in de vrouw. Met de 'mens' in de man en met de 'mens' in de vrouw moet hier begrepen worden de in de genoemde wezens ontwikkelde naastenliefdevolle kant. Dan doet de situatie zich voor waarin de sympathie van de wezens naar wezens van hun eigen geslacht getrokken wordt. Mannen worden door mannen aangetrokken en vrouwen worden door vrouwen aangetrokken.

3.19. De mens in de man en de mens in de vrouw als object voor de dubbelpolige liefde

Nu zullen mensen misschien vragen: Waarom wordt de man niet aangetrokken door de mens in de vrouw en de vrouw niet door de mens in de man? Om dat te begrijpen moeten we niet vergeten dat hier geen sprake is van een eigenlijke man en een eigenlijke vrouw. Juist de man en

de vrouw in de betreffende wezens zijn immers ge-dege-
nereerd, hoewel ze lichamen gezien nog steeds een man
en een vrouw zijn. Maar de tegenovergestelde pool in de
man en in de vrouw, dat wil zeggen de menselijke kant in
de psyche van de betreffende wezens, heeft de leiding in de
mentaliteit van het wezen overgenomen. Deze pool is nu
de voornaamste kracht in de ontwikkeling van het mense-
lijke bewustzijn in de mens en die helpt daarmee de dierlijke
eigenschappen of het duivelbewustzijn uit de wereld. Het is
dus de menselijke kant in de mens die diezelfde menselijke
kant aantrekt en niet de 'man' of de 'vrouw' in dit wezen.
Dat de mens in de man de mens in de man zoekt komt
natuurlijk omdat de 'vrouw' een verzadigd en uitgeleefd
stadium is en daarom geen object voor aantrekking kan zijn.
Het omgekeerde geldt ook voor de vrouw.

Bovendien zal een vrouw gewoonlijk, vooral als zij
zich niet in hetzelfde seksuele stadium bevindt als het hier
genoemde wezen, door de 'man' en niet door de 'mens' in
het betreffende wezen worden aangetrokken, waarvan enkel
teleurstelling en disharmonie het resultaat kunnen worden.
Van enig volmaakt geluk kan in zo'n verbintenis helemaal
geen sprake zijn. Dezelfde situatie zal ook ontstaan wanneer
een vrouw met dezelfde ontwikkeling als de hier geschil-
derde man, met de sympathie van haar tegenovergestelde
pool aangetrokken wordt door het menselijke in een man.
Dan zal er voor de betreffende man ook teleurstelling ont-
staan, omdat hij aangetrokken zal worden door de 'vrouw'
in de vrouw en niet door het 'menselijke' in haar.

Een normaal en gelukkig huwelijk is dus volstrekt onmo-
gelijk tussen mannen en vrouwen in wie de sympathie van
de tegenovergestelde pool in evenwicht is met de primaire
pool en het wezen daardoor ook seksueel omgevormd is in
de richting van dier naar mens.

3.20. De omvorming van dier tot mens

We zien hier dus hoe de ontwikkeling de omvorming van de wezens zowel seksueel als mentaal in de richting van dier naar mens tot gevolg heeft. Het is duidelijk dat de wezens gedurende dit stadium in hun ontwikkeling zowel mentaal als seksueel nog niet als volmaakt ontwikkelde wezens beschouwd kunnen worden. Ze zijn op het zuiver menselijke gebied nog een soort foetussen of ongeboren wezens. Er komen nog veel geboorteweeën voordat de wezens zo ver zijn dat ze gekwalificeerd en daarmee ontvankelijk zijn voor 'de grote geboorte', waardoor bevestigd wordt dat ze de volmaakte mens of een Christuswezen zijn. In het ontwikkelingsgebied dat hier besproken is, bestaat de mogelijkheid voor allerlei soorten ontsparingen. Naarmate het verliefdheidsvermogen degenerereert en dit vermogen voor de seksuele bevrediging van de wezens in steeds mindere mate is vereist voor de culminatie van het orgasme, moet het huwelijk wel degenereren. Ontrouw in het huwelijk of de partner in de steek laten komt veelvuldig voor. En dan zijn we in de zone van de ongelukkige huwelijken.

Wordt vervolgd.

Citaat

.....
Als de naastenliefdevolle partner de wens van zijn huwelijkspartner vervult en andere mensen negeert, vervult hij de wet van de naastenliefde niet en wordt hij ongelukkig. En als hij de wens van zijn partner niet vervult, wordt die ongelukkig.

Mestruun

.....

INTERNATIONALE WEKEN

KLINT 2019

PROGRAMMA

**De Internationale Weken in Martinus Centrum Klint
van zondag 28 juli t/m vrijdag 9 augustus 2019**

Programma van de lezingen om 9.30 uur.

Week 5: 28/7 - 2/8

Grote gedachten in het dagelijks leven

De weg naar de inwijding gaat niet langer via een geheime loge, maar door de dagelijkse ervaringen. Alles wat we beleven is op de lange duur een voordeel. De kosmische analyses zijn middelen die ons helpen om de zin van de dagelijkse gebeurtenissen te 'lezen' en te begrijpen. Geleidelijk aan zal blijken dat alle details van het leven een taal vormen, een onderricht in levenskunst zijn.

zo 28/7: Het kosmische wereldbeeld in zakformaat - *Rune Östenson*

ma 29/7: De kracht van de gedachten - *Lene Jeppesen*

di 30/7: Waarom plantaardig voedsel kiezen - *Kenneth Ibsen*

wo 31/7: In het grote zoals in het kleine - *Edly Grape*

do 1/8: De kleine onderzoeker - *Ingvar Nielsen*

vr 2/8: Op de vleugelen van de oneindigheid - *Ingemar Fridell*

Week 6: 4/8 - 9/8

Hoe om te gaan met een uitdagend lot

Hoe reageren we als het leven ons uitdaagt? Kan een dieper begrip van de oorzaken en van de zin van ons lot bijdragen tot de ontwikkeling van humane en constructieve manieren om de uitdagingen van het leven te tackelen? Hoe kan bewust samenwerken met de wetten van het leven en met de geestelijke medewerkers bijdragen tot goede relaties en een vreedzamere wereld?

zo 4/8: Karma en liefde - *Søren Olsen*

ma 5/8: De dood in de ogen zien - *Jens Christian Hermansen*

di 6/8: Hoeveel moet je accepteren? - *Pernilla Rosell*

wo 7/8: Eenzaamheid - een omvormingsgebied - *Sören Grind*

do 8/8: De geforceerde ontwikkeling van de aarde - *Poul Dyrholm*

vr 9/8: Samenwerken met een hogere macht - *Ole Therkelsen*

De lezingen worden simultaan vertaald in het Engels, Duits, Nederlands, Deens/Zweeds.

